

Sygn. akt VIII Gz 97/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Kala (spr.)

Sędziowie: SSO Barbara Jamiołkowska

SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) **w B.**

przy udziale (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.**

na skutek zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt BY XIII Ns-Rej KRS 3320/15/174

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Sądu Rejonowy w Bydgoszczy wezwał wnioskodawcę do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia i wydatków kuratora w kwocie 1.800 zł, w terminie 7 dni, pod rygorem odmowy ustanowienia kuratora. W uzasadnieniu Przewodniczący podkreślił, że w realiach niniejszej sprawy ocena zasadności żądania wnioskodawcy musi być uzależniona od uiszczenia w określonym przez sąd terminie zaliczki na wydatki związane z wynagrodzeniem oraz czynnościami kuratora. Przewodniczący dodał, powołując się na uzasadnienie uchwały Sądu najwyższego z dn. 5.12.2014 r. (sygn III CZP 101/14, Len nr 1551365), że obecnie nie powinno już budzić wątpliwości, iż ustanowienie kuratora przez sąd w wyniku uwzględnienia wniosku złożonego przez organ podatkowy, zgodnie z art. 138 § 3 ordynacji podatkowej następuje na podstawie art. 42 § 1 k.c Z tego powodu zdaniem Przewodniczącego, zastosowanie powinien znaleźć w sprawie art. 130⁽⁴⁾ § 1 zdanie 1 k.p.c w zw. z art. 13 § 2 k.p.c, według którego uczestnik wnoszący o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązany jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd.

Wnioskodawca w zażaleniu zaskarżył powyższe zarządzenie, zarzucając mu naruszenie przepisu art. 130⁴ § 1 kpc poprzez przyjęcie, że ustanowienie kuratora dla osoby prawnej przez sąd jest czynnością połączoną z wydatkami. Skarżący podniósł iż w niniejszej sprawie nie powinien mieć zastosowania art. 130⁴ § 1 kpc, gdyż w przypadku kuratorów ustanawianych na potrzeby postępowania administracyjnego, wynagrodzenie kuratora będącego przedstawicielem strony w postępowaniu administracyjnym należy do kosztów postępowania administracyjnego. Wnioskodawca powołał się przy tym na uchwałę Sądu najwyższego z dn. 9.02.1989 r. (sygn. II CZP 117/88)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy, w uzasadnieniu uchwały z dn. 5.12.2014 r. Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej jest wyłącznie źródłem obowiązku organu podatkowego złożenia do sądu wniosku o ustanowienie kuratora, natomiast podstawą uwzględnienia takiego wniosku jest art. 42 § 1 k.c. Z kolei w uchwale z dn. 13.03.2015 r. (sygn. III CZP 4/14, Lex nr 1652669), Sąd Najwyższy stwierdził, że wynagrodzenie dla kuratora ustanowionego z urzędu na podstawie art. 42 k.c w braku majątku lub dochodów osoby prawnej jest pokrywane przez Skarb Państwa – sąd rejestrowy.

Skoro zatem w przypadku ustanowienia kuratora z urzędu, koszty związane z jego wynagrodzeniem pokrywa sąd rejestrowy, uznać tym samym należy, że koszty te stanowią wydatki o których orzeka sąd. Nie ma żadnych przesłanek aby inaczej traktować koszty związane z ustanowieniem kuratora na wniosek organu podatkowego.

Nie zmienia tego również okoliczność, przywołana przez skarżącego, który powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dn. 9.02.1989 r.(III CZP 117/88), zgodnie z którą wynagrodzenie wyznaczonego przez sąd przedstawiciela dla nieobecnej strony postępowania administracyjnego należy do kosztów tego postępowania. Przede wszystkim stwierdzić należy, że powyższe orzeczenie Sądu Najwyższego dotyczyło przedstawiciela dla osoby nieobecnej, wymienionego w art. 34 k.p.a , a nie kuratora wyznaczanego na podstawie art. 42 k.c. Dodatkowo, w świetle cytowanych już powyżej uchwał Sądu Najwyższego z dn. 5.12.2014 r. i z dn. 13.03.2015 r., podstawą prawną ustanowienia kuratora w niniejszym postępowaniu będzie art. 42 § 1 k.c., a skoro tak, to do ustalenia wynagrodzenia dla takiego kuratora zastosowanie będzie miał art. 179 § 1 i 2 k.r.o. , zgodnie z którym wynagrodzenie kuratora przyznaje sąd, który go ustanowił. Nie można zatem zgodzić się ze skarżącym, że sąd nie powinien ustalać wysokości wynagrodzenia za czynności kuratora w niniejszym postępowaniu. To, z czyjego majątku to wynagrodzenia zostanie pokryte jest kwestią drugorzędną, dla konieczności zastosowania w takim przypadku art. 130⁴ § 1 k.p.c, zgodnie z którym, strona (wnioskodawca), która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie.

Zasadnie zatem wnioskodawca został wezwany przez sąd do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia oraz wydatków kuratora.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.